

litet, og at regeringen er fuldstændig ansvarsfri. Man siger, at krisen overhovedet intet har med regeringens politik at gøre, og at det også gælder for alle de konsekvenser, der er af regeringens politik de sidste 8 år, den konsekvens, at den rå kriminalitet er blevet værre, og at vi oplever skyderier i gaderne på Nørrebro, og den konsekvens, at børn lever i fattigdom. Vi kunne forleden dag stå her i Folketinget og høre et brev fra to piger, der lever i fattigdom, og som må gå sultne i seng.

Det er de konsekvenser, som mennesker oplever af regeringens politik, men det mener hr. Peter Christensen altså ikke er noget, regeringen overhovedet skal tage ansvar for; det er alle andres skyld, det er aldrig regeringens skyld.

Kl. 10:08

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:08

Peter Christensen (V):

Jeg er ikke justitsminister, men vil anbefale justitsministeren at tage kontakt til de partier, som har ytret, at de synes, det er et problem, at der i dag bliver spekuleret i, at unge mennesker kan begå kriminalitet, hvis de er under den kriminelle lavalder. Det er der et flertal her i Folketinget, som synes er et problem, og sammen er jeg helt sikker på, at vi også finder en løsning. Vi vil lytte til Ungdomskommissionen og høre, hvad de har at sige. Det er os, der beslutter politikken, men vi vil lade os inspirere. Men det bliver ikke sammen med Enhedslisten, kan jeg høre.

Kl. 10:08

Formanden:

Tak. Hermed sluttede spørgsmålene til hr. Peter Christensen i første runde. Tak til hr. Peter Christensen. Og den næste ordfører er hr. Henrik Sass Larsen.

Kl. 10:09

(Ordfører)

Henrik Sass Larsen (S):

Statsministeren – i øvrigt velkommen til ham – sagde i sin første åbningsredegørelse, at han havde en søn på 19 år, der aldrig havde kendt til ungdomsarbejdsløshed og aldrig skulle komme til det. Det lyder jo godt, medmindre det er et løfte om at holde den stakkels knægt hen i uvisshed, for de unge har fået sværere ved at tage og få en uddannelse. Antallet af unge, som ikke kan få en praktikplads, er eksploderet. Der er i det seneste år sket et fald på 27 pct. i antallet af aftaler, der indgås. Det betyder, at 4.472 elever ved sidste opgørelse manglede en praktikplads. An-

delen af en ungdomsårgang, som får en kompetencegivende uddannelse, er faldet under denne regering. Antallet af unge på dagpenge og kontanthjælp er siden sommeren 2008 steget med 60 pct. Så måske var der håb om handling i statsministerens tale for at gå op imod udviklingen – for Løkke junior, de mange nye ledige og os andre.

Men der blev man skuffet, og meget hurtigt stod det klart, at hovedproblemet er uenigheden om, hvordan man skal tackle den økonomiske krise. Er hovedproblemet, at man risikerer at gøre for meget for tidligt, eller er hovedproblemet, at man risikerer at gøre for lidt og komme for sent i gang?

Regeringen tror, at man risikerer at gøre for meget, og derfor kan man også læse sig til, at statsministeren – altså den nye – i marts skønnede, at det langsomt ville begynde at vende efter sommerferien i år. Og derfor kan man også læse sig til, at finansministeren har det gode råd til alle de danskere, som bliver ledige i disse dage, at der stadig er ledige job at få i Danmark. Det kan de 5.000 mennesker, som mister deres job hver måned, så trøste sig med. Hver en ledig, som står derude, ved, at så enkelt er det ikke.

At det er en tidligere beskæftigelsesminister, som fremfører den holdning, er rystende, og at den pågældende beskæftigelsesminister så er blevet forfremmet til finansminister, varsler uvejr såvel for ledige som for økonomien. For selv om der er byttet om på ministerrækkerne, er det, som om det ikke helt er gået op for regeringen, hvad det er, vi står midt i og over for. Regeringen har konsekvent taget fejl.

I oktober sagde Socialdemokratiets formand, fru Helle Thorning-Schmidt, her fra Folketingets talerstol, at tiden ikke var til at tale om mangel på arbejdskraft, men om mangel på arbejdspladser. Det afviste regeringen. Socialdemokratiet påpegede gang på gang i løbet af efteråret og vinteren, at vi stod over for en dyb økonomisk krise, men regeringen afviste, at der overhovedet var tale om en krise. Socialdemokratiet tog teten og anbefalede, at vi greb ind over for den finansielle sektor. Regeringen hylede op om Nordkorea. Vi anbefalede en massiv vækstplan, og regeringen talte om panik.

Regeringen har systematisk fejlvurderet og undervurderet den økonomiske udvikling. Regeringen er kommet for sent, og de forslag, den tvøvende har fremsat, har været slatne og direkte forkerte. I det hele taget er det en overvejelse værd, om regeringen overhovedet har forstået,